

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 245/2015-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Mackom, Advokátska kancelária, Mnoheľova 840/8, Poprad, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 244/2013 z 11. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 244/2013 z 11. júna 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 P/5/2012-343 z 11. novembra 2013 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ zaviazaný spätne prispieť na výživu svojej manželke sumou 2363,73 €, a to za obdobie od 13. marca 2012 do 8. novembra 2012, čo zodpovedá mesačnému výživnému v sume 300 €. V prevyšujúcej časti okresný súd návrh zamietol a čo sa týka trov konania rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil, pričom sťažovateľa zaviazal aj na náhradu trov odvolacieho konania v sume 418,30 €.

V obšírne koncipovanej sťažnosti proti napadnutému rozsudku (30 strán tlačeneho textu) sťažovateľ opakovane uvádza svoje hodnotenie pre prípad podstatných skutkových okolností prípadu a poukazuje na obsah odvolacích námietok, ktoré vzniesol proti rozsudku okresného súdu v podanom odvolaní odkazujúc pritom na súvisiacu judikatúru všeobecných súdov, ktorej obsah mal byť podľa jeho názoru potvrdený aj rozhodovacou činnosťou ústavného súdu (IV. ÚS 382/2013). Obsahom týchto námietok bolo najmä, že okresný súd vyhodnotil správanie navrhovateľky v rozpore s vykonanými dôkazmi, nezisťoval, aké sú jej odôvodnené potreby, neodôvodnil výšku priznanej sumy výživného (300 €), nezohľadnil splnenie podmienky vzájomnosti vyživovacej povinnosti medzi

manželmi, resp. neskúmal dôvody neplnenia vzájomnej vyživovacej povinnosti. Následne opisuje postup krajského súdu pri prerokovaní sťažovateľovho odvolania proti rozsudku okresného súdu, ako aj obsah napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorého odôvodnenie hodnotí ako strohé a nepreskúmateľné. Krajský súd podľa neho nedal dostatočnú odpoveď na ním predloženú zásadnú právnu argumentáciu, čím porušil jeho právo na presvedčivé a odôvodnené rozhodnutie, a pokiaľ ide o rozhodnutie o náhrade trov konania, mal sa dopustiť ústavne nekonformného výkladu § 142 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ uvádza, že krajský súd sa mal len „formálne a bez materiálneho dôkazného výsledku“ zamerať na doplnenie dokazovania len čo sa týka jedného odvolacieho dôvodu, a to zistenia príčin opustenia spoločnej domácnosti navrhovateľkou, a na základe strohého vypočutia účastníkov konania následne rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdiť. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd rozhodol len na základe tvrdení jedného účastníka súdneho konania, ktoré nebolo preukázané žiadnym iným dôkazom, a s ostatnými ostatným odvolaciami námietkami sa nevysporiadal. Tieto námietky mali spočívať v tom, že okresný súd konanie bývalej manželky sťažovateľa nevyhodnotil na základe dokazovania, predovšetkým pokiaľ ide o jej starostlivosť o spoločnú domácnosť, finančné zabezpečenie domácnosti, odmietnutie návrhov sťažovateľa na poskytnutie bývania či zavinenie rozvratu manželstva. Konajúci súd ďalej «vôbec nezistoval odôvodnené potreby navrhovateľky... neodôvodnil prečo práve suma vo výške 300.-€ mesačne je tou správnou výškou výživného... nevyhodnotil vec z hľadiska naplnenia podmienky „vzájomnosti“ vyživovacej povinnosti medzi manželmi... neskúmal dôvody neplnenia vzájomnej vyživovacej povinnosti zo strany navrhovateľky, resp. jeho záver v tomto smere nemá oporu vo vykonaných dôkazoch ba im odporujú... nie je dôkazne preukázaný záver prvostupňového súdu, že aktuálny zdravotný stav navrhovateľky jej nebráni aby sama získala fin. prostriedky pre seba... sa nevysporiadal s tým, že navrhovateľka sama disponuje majetkovými zdrojmi, z ktorých môže dosiahnuť príjem aj bez jej vlastnej práce, napr. prenájmom motorestu [REDACTED]... nevysporiadal s tým, že

navrhovateľka má možnosť bývať vo vlastnom rodinnom dome v [REDACTED] a nie v prenajatom byte... sa nevysporiadal s tým, že navrhovateľka mohla naďalej bývať v spoločnom rodinnom dome účastníkov, keď dokonca sťažovateľ na vlastné náklady chcel a chce naďalej stavebne upraviť tento dom tak, aby sa vzájomne nestretali a on bude platiť náklady aj na bývanie navrhovateľky v tomto dome... sa nevysporiadal s tým, že obaja účastníci sú starobnými dôchodcami a preto nemožno iba od jedného z nich vyžadovať, aby naďalej pracoval a z takto dosiahnutého príjmu „financoval“ aj druhého manžela, ktorý sám je starobným dôchodcom a môže tiež pracovať, resp. dosahovať príjmy pre seba z vlastného majetku, ktorých príjmov sa svojvoľne a bezdôvodne vzdal, resp. ich nevyužíva... sa nevysporiadal s tým, že ten manžel, ktorý ako starobný dôchodca stále pracuje a preto má vyšší príjem ako druhý manžel - tiež starobný dôchodca, ktorý nepracuje má aj podľa judikatúry ústavného súdu nárok na vyššie náklady na svoju regeneráciu... nerovnako pristupoval k dôkaznému zaťažovaniu navrhovateľky a sťažovateľa keď navrhovateľke uveril bez predkladania dôkazov na jej tvrdenia a od sťažovateľa rigorózne vyžadoval dôkaz na každý výdavok a predložené dôkazy mu nedôvodne neuznal... sa nevysporiadal ani s odvolacími dôvodmi vo vzťahu k trovám konania; odvolací dôvod sa totiž týkal rozhodovania prvostupňového súdu o trovách konania podľa zásady úspechu a rozhodol nesprávne, avšak odvolací súd z tohto hľadiska vôbec nepreskúmal prvostupňové rozhodnutia a nedal sťažovateľovi odpoveď na jeho odvolaciu námietku, pretože uviedol iba to, že súd nemusí priznať trovy vôbec. Nevysporiadal sa tak s odvolacou námietkou smerujúcou proti nesprávnemu právnomu posúdeniu veci - aplikácie zásady pomeru úspechu - na výsledku konania. Odvolací rozsudok má preto v tejto časti charakter tzv. „prekvapujúceho rozsudku“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ uvádza, že v danom prípade sa krajský súd nezaoberal obranou sťažovateľa, jeho tvrdeniami a ním navrhovanými dôkazmi, čím malo dôjsť k odmietnutiu poskytnutia spravodlivosti. Z rozsudku okresného súdu, ako aj napadnutého rozsudku nie je podľa sťažovateľa zrejmé, ako označené súdy došli k hodnotiacim skutkovým a právnym záverom, napadnutý rozsudok je podľa jeho názoru odôvodnený len všeobecne a vágne. Odmieta spájanie dôvodov rozvodu manželstva s dôvodmi priznania nároku na manželské výživné pripomínajúc, že neplnenie

spoločenského účelu manželstva nie je dôvodom na priznanie manželského výživného. Poukazuje na to, že krajský súd sa odklonil od právneho názoru ústavného súdu „vo vecne aj právne analogickej veci“, čo považuje za porušenie princípu právnej istoty. Takéto konanie krajského súdu sťažovateľ hodnotí ako svojvôľu a nerešpektovanie jeho účastníckych práv.

Porušenie základného práva vlastníť majetok dáva do súvislosti s rozhodnutím o trovách konania, pri ktorom mal krajský súd nesprávne aplikovať § 142 OSP, keďže protistrana sťažovateľa bola v konaní úspešná len v 30-tich percentách. Čiastočným zamietnutím návrhu sa však stal úspešným účastníkom konania sťažovateľ, a preto mu mala byť priznaná náhrada uplatnených trov konania v rozsahu 40 %. Ani v tejto časti sa krajský súd s odvolacími námietkami sťažovateľa nevysporiadal, keďže za dostatočné nemožno považovať odôvodnenie krajského súdu spočívajúce v poukaze na to, že „súd kedykoľvek môže rozhodnúť o tom, že trovy konania účastníkom nepriznáva“. Takáto argumentácia je podľa názoru sťažovateľa svojvoľná a odporujúca ustálenej súdnej praxi. Krajský súd preto v tejto časti prijal právne závery, ktoré „sú nielen protiprávne, ale aj protiústavné a nemožno ich považovať za súladné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy..., tak ako to je vymedzené v judikatúre ústavného súdu, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Podľa názoru sťažovateľov táto požiadavka v danom prípade zo strany krajského súdu nebola splnená ústavne akceptovateľným spôsobom...

Sťažovatelia sú toho názoru že Krajský súd v Prešove ako odvolací súd takýmto svojím postupom, porušil ústavné právo sťažovateľov čl.46 ústavy SR na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces a zároveň čl. 20 ústavy SR - právo vlastníť majetok.“

V závere svojej sťažnosti napokon sťažovateľ namieta diskrimináciu spočívajúcu v jednostrannom postupe konajúcich súdov, ktoré boli v jeho právnej veci obsadené len ženami – sudkyňami, čo malo viesť k tomu, že v konaní o návrhu jeho bývalej manželky

„uverili každému jej tvrdeniu bez akéhokoľvek dôkazu“ a od sťažovateľa vyžadovali „dôkazy na najdrobnejšie veci jeho dennej potreby“.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje vo veci vydať rozhodnutie, ktorým vysloví, že jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základné právo „vlastniť majetok, slobodne s ním nakladať a nadobúdať majetok v súlade so zákonom podľa čl. 20 ods. 1, 4 Ústavy... a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu“ a „Základné právo... na rovnaké zaobchádzanie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy...“ rozsudkom krajského súdu z 11. júna 2014 sp. zn. 4 Co 244/2013 porušené bolo. Ďalej navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a uložiť povinnosť zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy ustanoví podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)

predpisov každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu

predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

2.1 K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Vo vzťahu k posúdeniu namietaného porušenia označených práv ústavný súd najskôr podotýka, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu,

ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súd. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov,

teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozsudku krajský súd potom ako konštatoval, že sa s rozhodnutím okresného súdu, ako aj s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, uviedol, že okresný súd *„na základe rozsiahleho vykonaného dokazovania, náležitého skúmania sociálnych a majetkových pomerov účastníkov konania, ako aj okolností rozhodných pre posúdenie dôvodnosti návrhu na určenie manželského výživného, dospel k správnym skutkovým zisteniam. Hodnotenie dôkazov je vecou súdu, nie účastníkov konania. Nie je porušením práva účastníka na súdnu ochranu zaručeného Ústavou... čl. 46 a nasl..., resp. práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru... iné hodnotenie dôkazov ako podľa názoru účastníka, ktorý dôkaz navrhol vykonať. Súd prvého stupňa správne vychádzal zo zásady vzájomnosti plnenia si manželských povinností vyplývajúcej z ust. § 18 Zákona o rodine, ako aj zo zásady rovnakej životnej úrovne manželov. Pre posúdenie dôvodnosti návrhu na určenie manželského výživného bola rozhodujúca skutočnosť, že v priebehu konania došlo k právoplatnému rozvodu manželstva účastníkov konania, a preto predmetom konania sa stalo len určenie manželského výživného za obdobie od podania návrhu, t. j. od 13. 03. 2012 do 08. 11. 2012, t. j. právoplatnosti rozsudku o rozvode.*

Odvolačiaci súd nesúhlasí s názorom právneho zástupcu odporcu, že podmienkou priznania manželského výživného je starostlivosť o spoločnú domácnosť a najmä spoločné spolužitie v spoločnej domácnosti. V danom prípade zo skutkových okolností nebolo preukázané, že by navrhovateľka žila v spoločnej domácnosti s iným mužom, kedy by priznanie manželského výživného bolo v rozpore s dobrými mravmi. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že po opustení spoločnej domácnosti navrhovateľka začala bývať v byte u syna, ktorému prispieva na nájomné, podľa jej vyjadrenia, vo výške

106 Eur mesačne a táto okolnosť nemôže byť dôvodom na posúdenie jej uplatneného nároku ako nároku v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom k tomu, že z konania o rozvode manželstva účastníkov nevyplývala jasná príčina rozvratu manželstva, ktorú súd hodnotil ako subjektívne správanie sa oboch účastníkov konania, odvolací súd doplnil dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa o výsluch účastníkov k otázke príčiny odchodu navrhovateľky zo spoločnej domácnosti, ako aj následnej príčine rozvratu manželstva. Obaja účastníci zhodne prehlásili, že navzájom dlhodobo nekomunikovali, že navrhovateľka opakovane opúšťala spoločnú domácnosť, do ktorej sa následne vrátila. Z uvedeného vyplynulo, že vzťahy medzi nimi boli vážne narušené z dôvodu, že ich komunikácia bola strohá, jednoslovná, s odpoveďou v zápornom alebo kladnom význame bez širšej vzájomnej komunikácie z dôvodu, že sa nevedeli dohodnúť, ani spolu komunikovať, lebo sa následne hneď pohádali. Takáto napätá situácia a takýto rozvrat manželského spolužitia mal negatívny dopad najmä na navrhovateľku, ktorá vzhľadom aj na celkové správanie sa odporcu vo vzťahu k nej, naposledy fyzický útok v novembri 2011, podľa jej vyjadrenia, mali za následok, že psychicky situáciu v spoločnej domácnosti s odporcom nezvládla a zo spoločnej domácnosti odišla. Takéto konanie navrhovateľky nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, lebo okrem vzájomnej povinnosti manželov žiť spolu, byť si verní a vzájomne si pomáhať, je základnou povinnosťou každého správať sa k sebe navzájom tak, aby nedochádzalo k psychickému ubližovaniu, ani fyzickým útokom, čo je v rozpore s dobrými mravmi, ako aj postavením manželov v manželstve, ktorí v manželstve majú rovnaké práva a povinnosti, ako aj v rozpore s morálkou a rešpektovaním jeden druhého.

Je nesporné, že obaja účastníci sú starobní dôchodcovia s príjmom vo výške starobného dôchodku, a to navrhovateľka vo výške 317,60 Eur od januára 2013 a odporca vo výške 436,40 Eur od februára 2012. Na strane odporcu súd prvého stupňa správne zohľadnil jeho prax všeobecného lekára, ktorú doposiaľ vykonáva a na preukázané majetkové pomery plynúce z tejto pracovnej činnosti nebolo možné prihliadať. Uplatnený nárok navrhovateľky na určenie manželského výživného vo vzťahu k odporcovi, ktorý má preukázateľne vyššie príjmy z pracovnej činnosti okrem príjmu zo starobného dôchodku, nebolo možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, resp. zneužitie práva. Je nesporné, že preukázané príjmy, ako aj následné

odôvodnené výdavky na strane odporcu sú vyššie, ktorý uhrádza všetky náklady spojené s užívaním a nákladmi na majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva, ktorý však navyše aj sám užíva.

Vo vzťahu k namietanej mesačnej zročnosti určeného výživného vyplývajúcej z ust. § 76 ods. 1 Zákona o rodine, odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa správne priznal manželské výživné od podania návrhu, t. j. od 13. 03. 2012 a za mesiac marec vyšpecifikoval len alikvotnú časť určenej sumy. V tejto časti namietaná číselnosť v odvolaní nebola taktiež opodstatnená, lebo súd výpočet za alikvotnú časť za mesiac marec 2012 - 19 dní a 8 dní za mesiac november 2012 uviedol v odôvodnení rozhodnutia s tým, že za nasledujúcich 7 mesiacov bola priznaná plná suma určeného výživného v rozsahu 300 Eur.

Vo vzťahu k zachovaniu princípu právnej istoty v obdobných veciach, na ktorý poukázal právny zástupca odporcu, ako aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky v obdobnej právnej veci, odvolací súd uvádza, že otázka vzájomnosti a vzájomného plnenia si manželských povinností bola súdom prvého stupňa zisťovaná správne, ako aj správne posúdená. Naopak nepriznanie manželského výživného len za obdobie do právoplatnosti rozvodu by naopak bolo v rozpore s dobrými mravmi, lebo z vyjadrenia oboch účastníkov konania pred odvolacím súdom vyplynulo, že ich vzťahy boli vážne a trvalo rozvrátené, že manželstvo neplnilo svoj spoločenský účel, ani jednu z funkcií rodiny. Manželstvo je založené na slobodnej vôli oboch manželov, a preto jeho trvanie, resp. zotrvanie v manželstve nesmie ísť na úkor princíпов morálky, na úkor zdravotného stavu jedného z manželov. Navyše Zákon o rodine nepodmieňuje priznanie manželského výživného starostlivosťou o domácnosť. Súd na starostlivosť o domácnosť pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti len prihliada. Nie je to však dôvod na nepriznanie manželského výživného (§ 71 ods. 1 Zákona o rodine).

Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku týkajúcu sa rozhodnutia o trovách konania. Ust. § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku umožňuje súdu pri posudzovaní pomeru úspechu a neúspechu účastníka v konaní rozhodnúť aj tak, že vysloví, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vzhľadom na predmet konania, ako aj navrhovanú výšku výživného navrhovateľkou vo výške 300 Eur a v návrhu na začatie konania vo výške 1 000 Eur, odvolací súd bol toho názoru, že

súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol správne, ak vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Je pravdou, že v priebehu konania pred súdom prvého stupňa sa účastníci pokúšali o mimosúdne vybavenie veci s tým, že navrhovateľka trvala na určení výživného v rámci pokusu o zmier, najprv na určení výživného vo výške 200 Eur, ale následne žiadala 300 Eur, ako to vyplýva z obsahu spisu na č. l. 194, a preto tvrdená skutočnosť právnym zástupcom odporcu, že súd prvého stupňa rozhodol tak, že priznal navrhovateľke vyššie výživného ako sama žiadala, nebola opodstatnená. K návrhu na určenie manželského výživného zo strany právneho zástupcu navrhovateľky vo výške 300 Eur došlo na pojednávaní dňa 21. 06. 2013, na ktorom pojednávaní bol prítomný právny zástupca odporcu, ako aj odporca samotný.

Odvolací súd nesúhlasí s názorom právneho zástupcu odporcu, že súdom prvého stupňa bol porušený princíp právnej istoty. Vychádzajúc z preukázaných skutkových zistení, t. j. výsledkov vykonaného dokazovania súd prvého stupňa správne uzavrel a dospel k záveru o dôvodnosti návrhu na určenie manželského výživného a samozrejme pri stanovení rozsahu vyživovacej povinnosti prihliadal na skutkové okolnosti danej veci, teda aj na skutočnosť, že navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť, že v priebehu konania bolo manželstvo rozvedené a že medzi účastníkmi nie je zachovaná zásada rovnakej životnej úrovne medzi manželmi, ktorú však neposudzoval mechanicky, lebo prihliadal na preukázané majetkové pomery oboch účastníkov konania.“.

Podstatou sťažnostných námietok je nesúhlas sťažovateľa s rozsahom a spôsobom doplnenia dokazovania krajským súdom, s vyhodnotením všetkých vo veci zabezpečených dôkazov a s poukazom na rozhodnutie ústavného súdu v inom obdobnom prípade (IV. ÚS 382/2013) aj s celkovým právnym posúdením prípadu. Sťažovateľ namieta aj arbitrárnosť rozhodnutia o trovách konania, keď v ňom neposkytol odpoveď na zásadnú argumentáciu sťažovateľa.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu dospel ústavný súd k záveru, že z hľadiska dodržania základných ústavno-procesných princípov ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Po konštatácii vecnej správnosti

a stotožnení sa s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu krajský súd vyhodnotil v odôvodnení svojho rozsudku aj ním vykonané dôkazy a v súhrne všetkých zistených skutočností a súvislostí prípadu na zdôraznenie správnosti potvrdzovaného rozsudku okresného súdu pripojil aj ďalšie dôvody. Krajský súd tak postupoval v súlade s § 219 ods. 2 OSP, v nadväznosti na čo ústavný súd zdôrazňuje, že odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 350/09).

Krajský súd podľa názoru ústavného súdu dostatočne objasnil dôvody, z ktorých napadnutý rozsudok vychádza, ako aj úvahy, akými sa pri jeho vydaní riadil. Vo svojej podstate napadnutý rozsudok akcentuje aplikáciu zásady vzájomnosti plnenia si manželských povinností a zásady rovnakej životnej úrovne manželov. Krajský súd sa vyjadril aj k podľa jeho názoru relevantným námietkam sťažovateľa, keď odmietol výklad, že starostlivosť o spoločnú domácnosť a spoločné spolužitie v takejto domácnosti je kogentnou podmienkou priznania manželského výživného. Priznaný rozsah žiadaného výživného odôvodnil zase posúdením príjmov a výdavkov sťažovateľa, pri ktorých ustálil záver, že na jeho strane sú preukázateľne vyššie.

K námietke nesprávneho hodnotenia dôkazov poukazuje ústavný súd na svoju predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej judikoval (I. ÚS 67/06), že zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplýva z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy. Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie obsiahnuté najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012).

Ústavný súd zistil, že krajský súd pri ustálení svojich právnych záverov vychádzal z pomerne rozsiahle zisteného skutkového stavu, ktorý konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach podrobne opísali a pri formovaní záverečného úsudku o predmete konania náležite vyhodnotili. Ústavný súd považuje preto za nevyhnutné odmietnuť ako

neopodstatnenú námietku sťažovateľa, že krajský súd rozhodol len na základe tvrdenia jedného účastníka konania. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd prihliadal na všetky relevantné skutočnosti a jeho hodnotenie dôkazov nevykazuje žiadne odchýlky od pravidiel logického uvažovania, ktoré by vyústili do nezrozumiteľného alebo nejasného záveru. Analýzou rozhodnutia krajského súdu a jeho odôvodnenia dospel ústavný súd k záveru, že pokiaľ sa aj krajský súd nezaoberal všetkými námietkami sťažovateľa formulovanými v jeho odvolaní, na relevantné otázky prípadu poskytol adekvátnu odpoveď, čím naplnil ústavno-procesné princípy vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé konanie zaručeného označenými ustanoveniami ústavy a dohovoru. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom uvedeným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, sama osebe nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Z uvedených dôvodov považuje ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektности namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti. Ústavný súd nie je ani opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle judikatúry ústavného súdu by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 382/2013-16 z 20. júna 2013, ktorým mala byť odmietnutá sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 CoP 215/2011-932 z 29. marca 2012, ktorým bol potvrdený zamietajúci návrh na určenie manželského výživného, ústavný súd uvádza, že označený súd vychádzal z iného skutkového stavu, v ktorom bolo na rozdiel od sťažovateľovho prípadu súdmi ustálené, že osoba, proti ktorej návrh na určenie manželského výživného smeroval, finančne zabezpečovala odôvodnené potreby manželky aj ich spoločných maloletých detí. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že ním realizovaný ústavný prieskum nemožno stotožňovať s prieskumom súdnych rozhodnutí nadriadenou inštanciou v rámci všeobecného súdnictva, pretože predmetom ústavného prieskumu nie je preskúmať a posudzovať vecnú správnosť rozhodnutia všeobecného súdu, ale realizovať len kontrolu zlučiteľnosti účinkov použitej interpretácie a aplikácie právnych noriem s ústavou alebo s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, a tak v konečnom dôsledku posudzovanie celkovej ústavnej udržateľnosti súdnych rozhodnutí, ktoré boli napadnuté sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy.

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd pripomína, že mu ani neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01). Preto ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe automaticky vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže zaujatie stanovisk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu (III. ÚS 376/09). Judikatúra totiž nemôže byť bez vývoja a nie je vylúčená, aby (a to aj pri nezmenenej právnej úprave) bola nielen doplňovaná o nové interpretačné závery, ale aj menená za splnenia povinnosti najvyššieho súdu pristupovať k zmene judikatúry nielen opatrne a zdržanlivo (t. j. výlučne v nevyhnutných prípadoch opodstatňujúcich

prekročenie princípu predvídateľnosti), ale tiež s dôkladným odôvodnením a presvedčivým vysvetlením takéhoto postupu (mutatis mutandis IV. ÚS 226/2012).

Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd námietky sťažovateľa o tom, že krajský súd v napadnutom rozsudku nedal dostatočnú odpoveď na zásadnú argumentáciu sťažovateľa, čím porušil právo na presvedčivé a odôvodnené rozhodnutie zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru za nedôvodné, a tak za vedúce k záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti.

Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím o náhrade trov konania, ústavný súd pripomína, že vo všeobecnosti platí, že toto rozhodnutie spravidla samo osebe nedosahuje intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Podľa názoru ústavného súdu nemožno z hľadiska kritérií spravodlivého procesu pripisovať rozhodovaniu o trovách konania takú istú relevanciu ako námietkam proti procesnému postupu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej, resp. samotnému rozhodnutiu vo veci samej. Ústavný súd zároveň nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatným rozhodnutiam všeobecných súdov o náhrade trov súdneho konania, pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi problematiky akcesorickej však postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že ním bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, III. ÚS 47/2013).

Napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorý potvrdil rozsudok okresného sudu aj v otázke trov konania, nevykazuje podľa názoru ústavného súdu známky extrémneho vybočenia krajského súdu pri aplikácii relevantnej právnej normy (§ 142 ods. 2 OSP),

pretože tá v prípade čiastočného úspechu navrhovateľa umožňuje rozhodnúť aj o tom, že žiaden z účastníkov konania nemá na náhradu trov konania právo. V danom prípade krajský súd svoje rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na špecifický predmet konania (konanie o vyživovacej povinnosti) i navrhovanú a priznanú výšku výživného. Uvedený postup krajského súdu a jeho výsledok preto ústavný súd nepovažuje za spôsobilý zasiahnuť do sťažovateľom označených práv.

Na základe uvedeného preto ústavný súd sťažnosť v časti, ktorou bolo namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že napadnutým rozsudkom došlo aj k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy, možno z obsahu sťažnosti vyvodíť, že porušenie tohto ustanovenia ústavy sa zakladá na nerovnakom zaobchádzaní pri procesnom postupe konajúceho súdu, t. j. v organickej súvislosti s tvrdým porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, pokiaľ ide o označené práva, ústavný súd nepovažuje za potrebné osobitne formulovať aj závery súvisiace so zjavnou neopodstatnenosťou tvrdení sťažovateľa o tom, že namietaným rozsudkom krajského súdu došlo aj k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a v plnej miere ich vzťahuje aj na namietané porušenie tohto článku ústavy.

2.2 K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, predovšetkým pokiaľ ide o rozhodnutie o náhrade trov konania, ktorú považuje za „majetkový nárok“.

V súvislosti s porušením označených práv ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria uvedené základné práva, ak toto porušenie nevyplyva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy zaručené v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto základných práv by bolo možné uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов, resp. v spojení s ich porušením.

Ako už bolo uvedené, v danom prípade krajský súd čiastočne vyhovel návrhu na určenie manželského výživného napadnutým rozsudkom, pričom ústavný súd považuje napadnutý rozsudok za ústavne udržateľný. Keďže v danom prípade došlo k čiastočnému vyhovaniu návrhu, každý z účastníkov konania mal len právo na náhradu trov konania len čiastočne, resp. v pomere, v akom bol v konaní úspešný. V prípade, v ktorom sa návrhu vyhovel len čiastočne, ustanovenie § 142 ods. 2 OSP umožňuje aj rozhodnutie, ktorým súd právo na náhradu trov konania účastníkom neprizná, pričom

zo znenia tohto ustanovenia nevyplýva, že by sa takéto rozhodnutie viazalo len na prípad, keď je pomer úspechu a neúspechu účastníkov rovnaký. Pokiaľ na základe vzájomnej kompenzácie protismerných nárokov na náhradu trov konania a s prihliadnutím na predmet konania dospel konajúci všeobecný súd k záveru, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, takéto rozhodnutie o náhrade trov konania nezasahuje ústavne neudržateľným spôsobom nielen do základného práva na súdnu ochranu, ale ani do obsahu práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, a z tohto aspektu ho treba považovať za akceptovateľné.

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd sťažnosť aj vo zvyšnej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Keďže bola sťažnosť ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2015